



≡ LUCY DILLON ≡  
HONDERD  
← Stukjes →  
VAN MIJ

'Bitterzoet en hartverwarmend: dit is het soort boek waardoor je alles uit het leven wil halen.' Jojo Moyes

ROMAN

Honderd stukjes van mij



LUCY DILLON

HONDERD  
*stukjes*  
VAN MIJ

De Fontein

Voor Patricia Routledge,  
altijd inspirerend, nu meer dan ooit



# Proloog



ITEM: een rode kasjmier sjaal

*Longhampton, juni 2008*

Gina wikkelt haar nieuwe sjaal strak om haar pols, als een verband. Hij is van kasjmier, ze heeft hem twee dagen geleden gekocht, toen ze van haar werk op weg was naar huis. De sjaal is vuurrood – de kleur van lippenstift, van giftige appels, van gevaar. Ook al was hij best duur, toch heeft ze niet lang over de aankoop nagedacht: ze had het koud, ze wilde altijd al een mooie, grote kasjmier sjaal en het stemmetje van het gezonde verstand, het stemmetje dat haar anders herinnert aan de gasrekening en de gemeentelijke belastingen, had gezwegen. Met als gevolg dat Gina alleen haar eigen stem had gehoord. ‘Waarom ook niet?’ had die stem hardop gezegd.

*Waarom ook niet?* Gina voelt zich er altijd een beetje ongemakkelijk bij. Het is niet haar gewoonte om zich door die vraag te laten leiden. Maar deze hele week heeft ze al het gevoel alsof ze op een slee een heuvel af raast, alsof ze al sturend en zwenkend probeert obstakels te ontwijken terwijl ze desondanks schok na schok te verwerken krijgt. De prijs die op het kaartje van de sjaal stond was niet eens tot haar doorgedrongen.

De felle kleur verrast haar nog steeds. Normaliter houdt ze niet

van rood – in haar huis en in haar klerenkast overheersen rustgevendende tinten als zeeblauw en leigrijs – maar deze krachtige, bijna brutale kleur rood heeft iets waardoor hij goed voelt. Door het contrast met haar lichte huid, haar donkere krullen en haar bruine ogen komt de kleur tot leven en krijgt hij een Spaanse uitstraling. Het is een gedurfd, uitgesproken rood dat de aandacht trekt en opvalt tegen de grauwe achtergrond van de stad.

De extravagante sjaal is het enige waaruit blijkt waaróm Stuart en Gina hier zitten. Het diepe rood dat ze vanuit haar ooghoeken kan zien, fluistert haar toe dat dit het moment is om zichzelf te verwennen. Dat dit misschien wel haar laatste kans is om dat te doen.

Ze kijkt weer naar Stuart, benieuwd of hij de sjaal heeft opgemerkt. Maar hij staart fronsend naar zijn aantekeningen voor dit consult. Terwijl zij deed alsof ze sliep, zat hij die nacht tot twee uur met zijn laptop op schoot in bed; de groenachtige gloed van het scherm bescheen zijn knappe gezicht en de concentratierimpuls in zijn voorhoofd.

Stuart zuigt alles in zich op. Alle informatie die hij weet te bemachtigen. En dat is veel. Heel veel. Op het internet, in het ziekenhuis, van vrienden die op hun beurt weer vrienden hebben met ervaring en kennis van zaken. Woorden, termen, begrippen – Gina hoort het allemaal wel, maar er blijft niets hangen.

Achter hen gaat de deur open. Dokter Khan komt gehaast binnen, zich uitputtend in verontschuldiging omdat hij hen heeft laten wachten. Hij werd opgehouden door een spoedgeval, vertelt hij. Stuart verkramppt. Gina moet denken aan haar eindexamen; aan dat moment waarop de surveillant kuchte en zei dat ze hun werk moesten inleveren. Het moment waarmee er een eind kwam aan weken en maanden van voorbereiding, het moment waarop het wanhopige verlangen bezit van haar nam om de klok te kunnen terugzetten, om nog een week te kunnen studeren. Maar het was al te laat. Het was voorbij. Een moment waarop paniek en opluchting om voorrang streden.

Het is zover.



‘Dag, Georgina... Gina?’ Dokter Khan kijkt haar aan met een welwillende glimlach. ‘Gina, goed dat je er bent. En dit is...’

‘Ik ben haar verloofde, Stuart Horsfield,’ stelt Stuart zich voor.

Het klinkt Gina nog altijd vreemd in de oren. Maar alles wat er op dit moment gebeurt voelt vreemd en alsof het niet háár overkomt, maar een ander. Ze pakt zijn hand. Het is een sterke hand. Een hand die troost biedt.

Terwijl dokter Khan zijn aantekeningen doorbladert, dwingt Gina zichzelf de kamer rond te kijken en niet te proberen zijn hanenpoten te lezen. Misschien schrijven dokters dáárom zo onduidelijk, denkt ze. Om te voorkomen dat patiënten hun handschrift vanaf de andere kant van het bureau kunnen lezen.

Ze registreert alles bedachtzaam. Het raam, met uitzicht op de parkeerplaats. De glimmend witte verf. Een kalender. Een zuurstokroze cyclaam – niet dood te krijgen. Aan de muur bij de deur hangt een eenvoudige spiegel, te ver van het bureau om bedoeld te zijn voor de dokter.

Gina voelt een huivering van angst. De spiegel is bedoeld voor de patiënten, om hun gezicht weer in de plooi te krijgen; om uitgelopen mascara weg te vegen voordat ze de confrontatie met de wachtkamer weer aan moeten. Ze voelt de vingers van Stuart verstrakken rond de hare.

Dokter Khan doet de dop op zijn dikke, zilveren vulpen, drukt hem met de binnenkant van zijn hand stevig aan en slaakt een zucht. Zijn gezicht wordt ernstig. En Gina weet genoeg. Ze probeert uit alle macht in het moment te blijven. Maar ze voelt zich onthecht, alsof ze van een afstand naar zichzelf kijkt. *Gebeurt dit echt? Ben ik het die hier zit? Overkomt dit mij?*

Een naargeestig verlangen om te vluchten, om terug te keren naar een tijd vóór dit moment bekruipt haar, maar ze roept zichzelf tot de orde en concentreert zich uit alle macht op het hier en nu.

Hier.

Nu.

‘Tja, Georgina,’ begint dokter Khan, ‘ik ben bang dat ik geen goed nieuws voor je heb.’



# I



ITEM: een verguld glazen engeltje dat op een trompet blaast,  
voor in de kerstboom

*Longhampton, december 2013*

Gina doet een stap naar achteren en ademt de scherpe donker-groene geur in van de douglasspar. *Hier heb ik dit huis voor gekocht. Om er Kerstmis te vieren.*

De reusachtige, ouderwetse kerstboom komt prachtig tot zijn recht in de zwart-wit betegelde hal van Dryden Road 2, precies zoals ze het zich al bij de eerste bezichtiging had voorgesteld. De takken deinen zachtjes, in afwachting van de glazen ballen, van de ster helemaal bovenin; de ijzeren standaard gaat schuil onder de cadeautjes. De boom is als de kers op de taart van hun liefdevol verbouwde en gerestaureerde victoriaanse huis.

Met een tevreden glimlach laat Gina haar blik in het rond gaan. De renovatie heeft veel tijd gekost; wat ze konden hebben ze zelf gedaan, na hun werk en in het weekend. De gedachte aan dit moment, aan hoe de boom in hun nieuwe hal zou staan, heeft haar op de been gehouden in de eindeloze maanden van schuren en pleisteren, van zich wassen in een emmer, van plotselinge stroomuitval wanneer de werklui zonder waarschuwing de knop omzetten. En dat alles tegen de achtergrond van de worsteling waarmee

haar trage terugkeer naar een normaal bestaan gepaard ging. Ze had zich telkens opnieuw kleine, haalbare doelen gesteld – het afmaken van een overzichtelijke klus, het volbrengen van een wandeling door het hele park – en nu is het eindelijk zover: Kerstmis aan Dryden Road.

Terwijl ze de eerste bal uit de doos haalt, komt er een herinnering bij haar op, meer een gevoel dan iets concreets; het is alweer verdwenen voordat ze de vinger erop kan leggen. Ze wordt warm van een diepgevoelde tevredenheid, vervuld door de blijde verwachting die bij Kerstmis hoort en die haar omhult als een zachte, rode deken van vreugde. Wat er door haar heen ging was misschien niet eens een herinnering, maar een soort *déjà vu*: het bevredigende gevoel van iets wat op zijn plaats valt.

Waardoor was dat gevoel opgeroepen? De geur van kerstgroen en kaneelstokken? Het fluisterende geritsel van engelenhaar? Het knusse tikken van de centrale verwarming die aanspringt terwijl de schaduwen van de middag beginnen te lengen? Gina gaat op zoek in haar vroegste herinneringen, maar kan geen aanknopingspunt vinden. Ze weet niet zo veel meer van haar jeugd, en de weinige herinneringen die ze koestert zijn vervaagd doordat ze er te vaak aan heeft teruggedacht; of misschien zijn het helemaal geen herinneringen, maar dingen die haar moeder haar keer op keer heeft verteld. Het geluksgevoel dat nu bezit van haar neemt, voelt echter vertrouwd.

Het komt waarschijnlijk door het versieren van de boom, denkt ze, terwijl ze zich weer over de doos buigt, met daarin de ballen in hun nestje van vloepapier. Het is traditie: de eerste zaterdag in december zetten ze de boom op. Het versieren deed ze altijd samen met Janet, haar moeder. Alleen zij tweetjes, verder niemand. Dan luisterden ze naar een bandje met kerstliedjes en ze snoepten een heel blikje Quality Street leeg. Gina gaf de ballen aan, Janet hing ze in de boom, elk jaar op hun vaste plekje. Gina is in haar jeugd regelmatig verhuisd met haar ouders, maar de traditie van het optuigen van de kerstboom bleef onveranderd.

Gina heeft een doos met ballen, waaronder wat oude favorieten

die ze van haar moeder heeft meegekregen. Daarnaast heeft ze Janets gewoonte overgenomen om elk jaar iets nieuws te kopen voor in de boom. Ze haalt haar aankoop van vorig jaar tevoorschijn: een gouden engeltje met een trompet. Dit nieuwe jaar wordt beter dan het vorige, denkt ze, plotseling vervuld van hoop. Het is lang geleden dat ze dit simpele gevoel van tevredenheid heeft ervaren. De ongecompliceerde blijdschap voelt onwennig, het besef hoezeer ze die heeft gemist vervult haar met afschuw.

Er dwarrelen sneeuwvlokken langs het raam en Gina hoopt dat er in New Forest, waar Stuart en zijn collega's voor hun kerstuitje naartoe zijn, geen sneeuw valt. In plaats van het gebruikelijke *all you can eat*-avondje bij de plaatselijke Chinees, heeft Midlands Logistics zijn hele afdeling Verkoop getrakteerd op karten en aansluitend dineren met een moord die moet worden opgelost.

Gina weet bijna zeker dat Stuart een van de teams zal aanvoeren. Hij speelt cricket; hij fietst; en hij is op zijn zesendertigste nog altijd aanvoerder van zijn rugbyteam, een positie die hij bescheiden maar vastberaden inhoud geeft. De andere rugbывrouwen, van wie de meesten er geen geheim van maken dat ze Stu leuk vinden, noemen hem de David Beckham van Longhampton. Maar dan zonder de tatoeages. Want van tatoeages moet Stuart niets hebben.

Gina hangt nog een zilveren bal in de boom, dan aarzelt ze even. Wat zou het leuk zijn om dit samen met Stu te doen. Hij heeft tijdens de renovatie het zware werk voor zijn rekening genomen, omdat zij daar nog niet toe in staat was. Het is niet meer dan eerlijk om ook de leuke dingen te delen. Het optuigen van de boom zou een nieuwe traditie kunnen worden, iets van hen samen.

Gina doet het deksel op de doos zodat de katten er niet in kruipen, en loopt naar de zitkamer om door te gaan met cadeautjes bestellen. Zo veel tijd om te winkelen heeft ze niet meer, en ze is nog maar amper begonnen met het lijstje familieleden. Met het kerstalbum van Phil Spector lekker hard gaat ze achter de laptop zitten, maar ze is nog maar bij Stuarts tantes wanneer haar creditcard wordt geweigerd.

Ze probeert het nog eens. De betaling mislukt opnieuw.

Gina kijkt fronsend naar het scherm. De creditcard die ze gebruikt is van hen samen en bedoeld voor huishoudelijke aankopen. Blijkbaar heeft Stuart iets duurs gekocht, waarschijnlijk voor zijn fiets, want om met Kerstmis niet in de problemen te komen heeft Gina het openstaande bedrag vorige maand volledig afbetaald. Volgens de website is maandag de uiterste besteldatum voor Australië, dus om te zorgen dat tante Pam in Sydney haar blik koekjes op tijd krijgt, moet de bestelling vandaag de deur uit.

Gina bijt op haar onderlip, dan kiest ze Stuarts mobiele nummer. Vanwege de verzekering en de jaarlijkse keuring van haar auto zit ze op haar eigen creditcard al aan haar bestedingslimiet, en Pam is tenslotte Stuarts tante. Na twee keer overgaan krijgt ze de voicemail. Ze had niet anders verwacht. Zorgvuldig als hij is, heeft hij zijn mobiel tijdens het karten ongetwijfeld in een kluisje gedaan. Dus ze belt Paul, zijn vriend en collega. Al na een paar keer overgaan neemt hij op.

‘Paul, je spreekt met Gina.’ Ze loopt de kamer door, trekt de zware gordijnen dicht en doet de lampen aan. ‘Sorry dat ik stoer. Ik hoop niet dat ik een moordonderzoek in de war stuur!’

‘Hé, Gina. Hallo!’ Op de achtergrond klinkt lawaai. Gina herkent ‘Merry Christmas Everyone’, van Slade.

‘Ik probeer Stu te pakken te krijgen. Kun jij vragen of hij me wil bellen zodra het schikt?’

‘Stuart?’

‘Eh, ja. Maar moet je hem niet Hercule Poirot noemen of zoiets?’

‘Hè? Wat bedoel je?’

Gina blijft staan voor de haard. In het verweerde glas van de antieke spiegel boven de schoorsteenmantel ziet ze haar smalle, langwerpige gezicht. Ze is net naar de kapper geweest, en zoals altijd moet ze even wennen aan haar nieuwe look. Haar korte zwart haar is geraffineerd in een sluike pony geknipt die schuin over haar voorhoofd valt en die over een paar uur toch weer zal gaan krullen. Het bezoek aan de kapper vloeit voort uit haar voornemen om in het nieuwe jaar beter haar best te doen. Met haar bedrijf, met Stuart, met alles.

‘Sorry, maar ik kan je niet helpen.’ De stem uit de telefoon doet haar opschrikken uit haar gedachten. ‘Stuart is hier niet.’

‘O, ik dacht hij bij jou was?’

‘Nee, of hij moet net zo onnozel zijn als ik om uitgerekend vanavond bij Cribbs Causeway te gaan winkelen!’ Paul valt even stil. Dan schiet hij nerveus in de lach. ‘O, shit. Nu heb ik de verrassing bedorven. Hij is natuurlijk een cadeautje voor jou aan het kopen. Wat wordt het dit jaar? Een kajak?’

‘Vast en zeker.’ Gina probeert te lachen, maar het lukt niet. De spieren in haar wangen lijken plotseling verlamd. ‘Ha! Nou ja, nogmaals, sorry dat ik je heb gestoord, Paul. Goed weekend!’

Ze verbreekt de verbinding en doet althans een poging om Paul te geloven. Maar het klopt niet.

Stuart heeft een tas gepakt voor het weekend en zelf zijn overhemden gestreken. Hij heeft haar keer op keer verteld – net iets te vaak, beseft ze nu – dat hij ging karten met aansluitend een moorddiner. Ze zouden het hele weekend wegblijven, van vrijdagochtend tot zondagmiddag. En ze moest zich geen zorgen maken als ze hem niet te pakken kreeg. Het hotel lag midden in het bos, dus daar hadden ze geen bereik. Dat was ‘beter voor de teambuilding’.

Veel te veel details. Zelfs als hij liegt is Stuart overdreven grondig.

Met de telefoon nog in haar hand laat Gina zich op de bank vallen. Loki, de minst arrogante van hun twee katten, maakt zich haastig uit de voeten.

*Stuart heeft gelogen.* Het kost Gina moeite die twee dingen – Stuart, liegen – te combineren. De betrouwbare, intens fatsoenlijke Stuart, die voor zijn vertrek de kerstversiering nog van de zolder heeft gehaald, de vuilnisbakken geleegd en de kattenbak verschoond.

Allemaal praktische dingen. Attent, maar de taken van een huisgenoot. En dat is precies wat ze zijn na vijf jaar huwelijk: huisgenoten. Bij haar vorige verjaardag heeft hij haar een schuurmachine gegeven, voor de vloeren boven.

Gina is niet eens kapot van wat ze heeft ontdekt, alleen maar verdrietig. Het bevestigt wat ze eigenlijk al wist. Wat ze al maanden

heeft geweten, maar niet heeft willen toegeven. Maanden waarin ze het ene na het andere relatieboek heeft gelezen, die ze vervolgens zorgvuldig verstopte zodat Stuart ze niet zou vinden. Maar zoals gebruikelijk heeft hij het aanzienlijk praktischer aangepakt.

Ze kijkt naar de half opgetuigde kerstboom, naar de perfecte contouren die fraai afsteken tegen de bleekblauwe trap erachter. Onder de doffe pijn die loodzwaar op haar hart drukt, voelt Gina nog zwak het geluksgevoel van zo-even, dat haar nu dreigt te ontglippen.

Iets dwingt haar op te staan en het optuigen van de boom af te maken. Het duurt nog minstens een halve dag voordat Stuart thuiskomt. Ze heeft nog minstens een halve dag om te zorgen dat het huis er perfect uitziet. Want dat verdient het.

Als een slaapwandelaar loopt ze naar de hal, naar de doos met ballen en herinneringen. Met The Ronettes op de achtergrond hangt ze de glimmende, glazen ballen aan de knoestige takken, zich bewust van de rozemarijnachtige geur van de hars. Zo laat ze haar zintuigen bedwelmen door het donkere hart van de boom, tot er geen ruimte meer is voor gedachten aan het verleden of de toekomst.

Buiten, achter de net geschilderde voordeur met de koperen klopper en de krans van glanzende hulsbladeren, sneeuwt het.

Lees verder in *Honderd stukjes van mij*.



Eerste druk juni 2017

Oorspronkelijke titel *A Hundred Pieces of Me*

Oorspronkelijke uitgever Hodder & Stoughton, an Hachette UK Company

Copyright © 2014 Lucy Dillon

The moral right of Lucy Dillon to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Erica Feberwee

Omslagontwerp Villa Grafica

Omslagillustratie © Shutterstock

Auteursfoto omslag © Bryden Dillon

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 9789026142000

ISBN e-book 9789026142017

NUR 302

[www.uitgeverijdefontein.nl](http://www.uitgeverijdefontein.nl)

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.